

faaet Bevillingerne anvendte paa en hensigtsmæssigere Maade end af Regjeringen foreslaaet. Det er af disse Grunde, og ingenlunde fordi jeg har et mistænksomt Die til Bærftet udover den Kritik, som man skjønsomt maa anlægge paa det, og som der vel ogsaa rimeligvis vil blive taget Hensyn til fra andre Sider, at jeg har været med til at stille Forslaget under Nr. 22 og, hvis det ikke bliver vedtaget, kan gaa med til Forslaget under Nr. 23, skjøndt jeg ingenlunde er enig i Motiveringen af dette Forslag med alle Forslagsstillerne. Med Hensyn til den Dmtale, som det forventede Forslag angaaende Opførelsen af en Bygning til Søfortarkivet, iøvrigt har fundet, skal jeg glemme mine Bemærkninger med Hensyn til denne Sag til 3die Behandling, naar Forslaget foreligger.

Naasløff: Jeg har bedt om Ordet for at udtale mig mod Forslaget under Nr. 20; men inden jeg gaar over dertil, tør jeg maasse blot i Forbigaaende slutte mig til dem, der have udtalt Duffet om, at Bommen ved Kjøbenhavns Havn maatte holdes aaben bestandig. Jeg tror, at det nok er værd at gjøre en Anstrengelse for at befri Skibsfarten i Kjøbenhavn for den meget store Ulempe, som det er, at Indløbet til Havnen til visse Tider lukkes. Det er nemlig ikke blot de Tider, hvorpaa det lukkes, som volde Ulempe, men ogsaa i det Hele taget den Bevidsthed hos alle Bedkommende, at man udsætter sig for at finde det lukket. Den Usikkerhed, som nødvendigvis følger af, at et saadant Indløb overhovedet kan være lukket, virker meget hæmmende paa Skibsfarten. Jeg har havt Leilighed til at blive bekendt med dette Forhold, og jeg tror at burde anbefale ret meget til Regjeringen at tage under Overveelse, om ikke mulig, denne Hindring for Kjøbenhavns Skibsfart ganske kunde fjernes. — Hvad Forslaget under Nr. 20 angaar, da har det ærede Medlem for Kjøbenhavns 9de Valgkreds (Luren) ytret nogen Tvivl med Hensyn til, om den Anmærkning, som ifjor kom ind i Finantsloven, og som nu foreslaas forandret, i Virkeligheden er Udtrykket for et Kompromis. Jeg tror dog ikke, at der

kan være nogenstomhelst Tvivl i denne Henseende. Jeg maa tillade mig med et Par Ord at minde om, hvorledes denne Anmærkning fremkom. Der var bevilget Penge til et større Pantserflib med et Dybgaende, saavidt jeg erindrer, af 20 Fod og 1,800,000 Rds. Beføstning. Som fungerende Marineminister havde jeg dengang overveiede Betænkkelighed ved at anvende denne Bevilling. Hvad der gjorde sig gjældende hos mig, behøver jeg ikke vidtløftig at gjentage. Det var paa den ene Side min Betragtning, at det var aldeles umuligt for os at holde Skridt med Udviklingen i Retning af Pantser og Artilleri, men navnlig i Retning af Pantser, en Udvikling, som Stormagterne søge at holde Skridt med, uden at man endogaa kan sige, at det lykkes dem ganske for dem — at vi altsaa der arbejdede i en Retning, som førte os til Noget, der fuldkommen oversteg vore Kræfter, og paa den anden Side havde jeg en stærk Overbevisning om, at vi her i Landet trængte til mindre Fartøier, som i stor Udstrækning kunde benytte vore egne Farvande og kunde paa saa mange Steder som muligt være tilstede for at bidrage til vort Lands Forsvar. Det var disse to Betragtninger — paa den ene Side Forvisningen om, at man var paa en Vej, der førte til tekniske og finantsielle Umuligheder, og paa den anden Side Overbevisningen om, at der var stor Trang tilstede til mindre Fartøier —, der førte mig til dengang at foreslaa, at man ikke skulde skride til Bygningen af dette større Skib, men derimod anvende Pengene til at bygge, hvad der blev betegnet som mindre Pantserflibe, og hvorved jeg dengang tænkte mig mindre Pantserflibe, hvis Dybgaende ikke skulde overstige 12 Fod, 12 Fod naturligvis ikke taget pedantisk, det var ikke 12 Fod, 0 Tommer, 0 Linier, 0 Skrupler, men det var omtrent 12 Fod. Denne Maade at opfatte Spørgsmaalet paa fandt betydelig Tilslutning her i Thinget, og det Forslag, som jeg som Marineminister dengang stillede, blev vedtaget, og Finantsloven gik med en dertil svarende Anmærkning over til Landssthinget. Smidlertid var jeg sratraadt, og der fremkom uden min Medvirkning et Forslag i Landssthinget, som gik ud paa at berolige dem, der